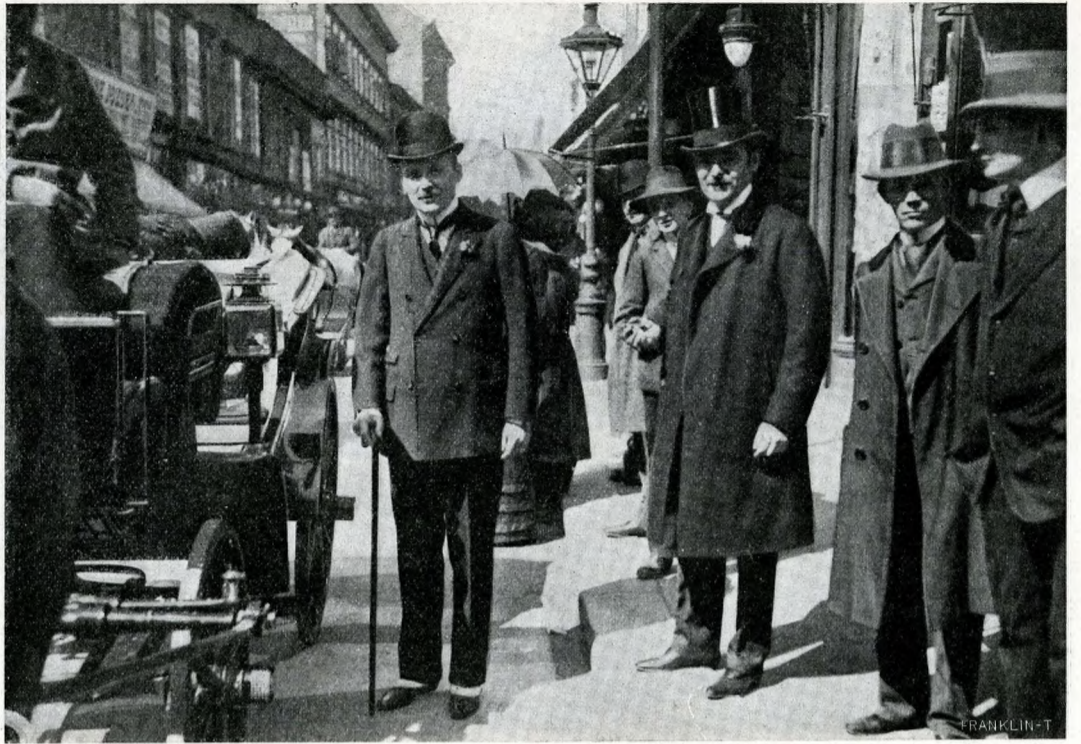

Eleinte rá se néztem a jó emberre, de midőn türelmes, csak egyes felkiáltásokkal közbeszóló hallgatójának az én barátaimról kezdett mesélgetni (nagyobb hatás kedvéért mindig előre bocsátva az illetők rangját és címét és sűrűn a keresztneveiket használva), a vállam felett egy pillantást vettem feléje.

Egyre kérkedett mindenféle elképzelhetetlen hőstettével, melyeket egy állítólag tulajdonát képező Panhard-motoron vitt végbe. Ha őt hallgatta az ember, Fournier kis Miska volt hozzá képest. Mikor elmondta, hogy Burford herceg társaságában automobilon VII. Edward királylyal versenyzett, kit ez alkalommal le is győzött, hallgatója látható meghatottsággal kérdezte, vajjon magasrangú utazótársa elvitte-e magával a Panhardot és használja-e jelenleg is.

«Nem, — így hangzott a válasz, — tény azonban, hogy egy kicsit belefáradtam a sok kocsizásba és az automobilt odakölcönöztem régi barátomnak, Montie-nek, Lord Lane-nek, ha tán ismeri, a ki most is a Rivierát járja be rajta.»

Ejnye, fiaskám, nem pattansz fel erre? Én a széken kiegyenesedtem és még merevbben ültem volna, ha már előzőleg nem hallok a tisztelt úrtól, milyen érdekes sétakocsizást tett Burforddal, oly időpontban, a mikor tulajdon-

A GYERMEKVÉDŐ LIGA ELNÖKE ÉS IGAZGATÓJA: GRÓF EDELSHEIM-GYULAY LIPÓT ÉS DR. KARSAI SÁNDOR.

VIRÁG-ÁRULÓ HÖLGYEK A KOSSUTH LAJOS-UTCZA ELEJÉN.

kép mi ketten, én és te, voltunk együtt Burforddal. Erre ellenmondás nélkül azt kellett volna gondolnom: «Ime, minden ki van derítve. Montie barátom egészen úgy tett, mint Brown, nem tömi magát tojással a davosi jó levegőt élvezve, hanem e helyett kedves pajtásának Panhardján bejárja a Rivierát. Automobilt vezetni persze legújabb tanulatott, mert mikor utoljára láttam, azt se tudta még, mi a különbség a hajtósíj és bármily más géprész között. De akárhogyan is ez, nem töröm rajta a fejemet; e nélkül is elég gondom van nekem, mely elrabolja álmat.»

Ő azonban folytatta beszédét és én sötét szögletben ülve, magamba szittam szivara füstjét és ennél nem kevésbé efemer adomáit.

«Magam is egy-két nap múlva néhány hölgygel együtt Nizzába készülök az ő motorkocsijukon, — így szólt. — Nagyon jó kocsi, úgy hiszem; az egyik hölgy nagyon csinos. Természetesen van *chauffeurje*, de én fogok kormányozni és neki csak a piszkos munkát hagyom. Azzal hízlek magamnak, hogy szép barátnőmnek meg fogom mutathatni, hogyan kell a géppel bánni. Ő szeretne is tanulni, de mindjárt kezdettől fogva jó oktatást kell nyernie. A ki eleinte rosszul indult, azt lehetetlen később a helyes útra terelni.

Lapultam, mint a nyúl a fűben, de éreztem, hogy a vér a fejembe szökik. Neveket nem hallottam, nem volt okom a mondottakat magamra vagy bárki másra venni. Bizonyára sok előkelő hölgy és sok motorkocsi volt Pauban,

GRÓF BATHYÁNY LAJOSNÉ ANDRÁSSY ILONA GYŰJTŐHELYE A KOSSUTH LAJOS-UTCZÁBAN.

ezek akármelyike vehette útját Nizza felé. A szőlőt sohasem láttam; azt sem tartottam valószínűnek, hogy Miss Randolphnak régi ismerőse; mindamelllett a vér a fejembe tódult, még a fülem is égett. Befejeztem leveletem (mellesleg említem, hogy Burfordnak irtam, de óvakodtam tudatni vele, mennyire visszaéltek nevével, ez az elővigyázat pedig nem jólelkűség szüleménye volt, hanem azt akartam, hogy nekem ne legyenek kellemetlenségeim), felálltam, kimentem és megkérdeztem a stewardtól, ki az a fiatal ember.

A steward széles mosolyra nyitotta ajkát és elmondta, hogy a szóban lévő úr igen gazdag amerikai, Payne nevű, nagy automobil-kedvelő és buzgó golfozó. Hogy ennyi részlet tudhatam meg, azon nem is csodálkozhattam, tekintetbe véve azt, hogy Payne mennyire szeret önmagáról beszélni. Mellesleg megkérdeztem tőled, vajjon találkozta-e valaha a derék úrral?

Pár percz eltelté után épen a pázsiton járkáltam, a hallottakon töprengve, midőn Payne kilépett a klubból. Szemüvege, melylyel oly impertinensen néz, a gomblyukáról lógott.

Felém közeledett, a min én meglehetősen csodálkoztam és már messziről köszöntött, mivel valószínűleg észrevette, hogy el akarok tá-

AUTOMATA-EMBER MUTATVÁNYAI A KOSSUTH LAJOS-UTCÁBAN.

vozni. «Szabad kérem, uram, — kezdé, — ha tetszik játszani, rendelkezésére állok. Épen elment egy barátom és csak mi ketten vagyunk jelen . . .»

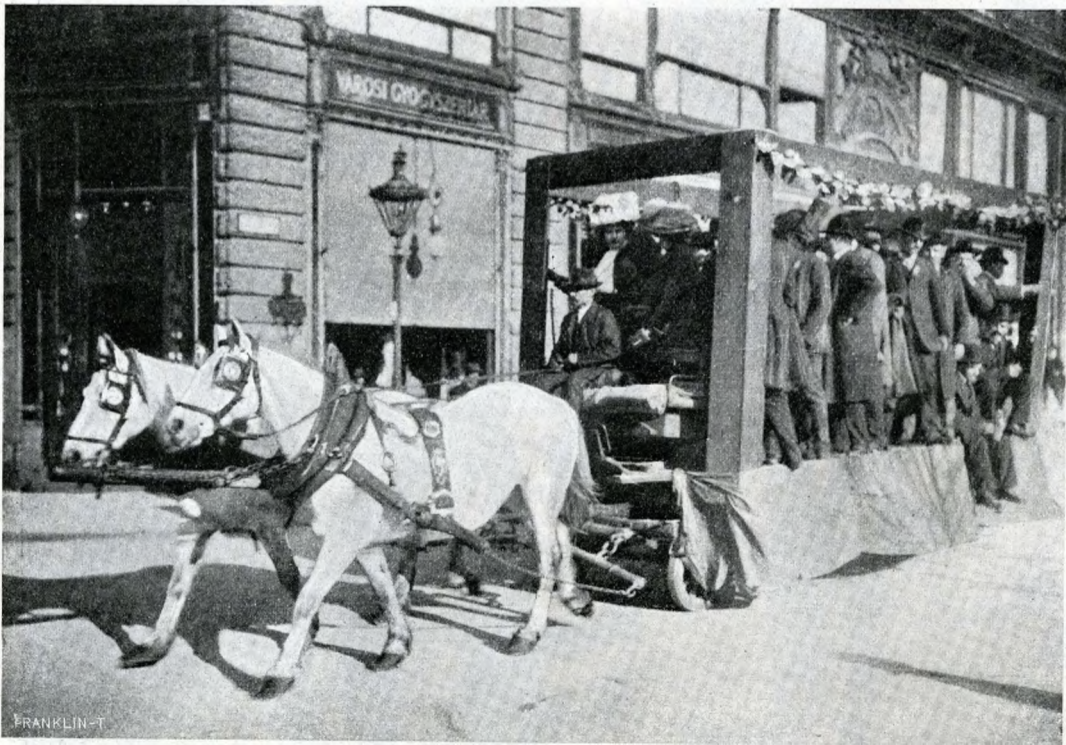
Mialatt így szólt, szemére bigyesztette a monoklit, mely ott úgy festett, mint egy darab piskóta. Azt hittem, hogy a szemüveg okozza arckifejezésének megváltozását, de majdnem mindjárt észrevettem, hogy a változásnak más, erősebb oka van.

«A pokolba!» — kiáltott fel. Aztán hozzátette: «Szavamra, ez már átkozott impertinencia.» Szemüvegén át folyvást rám meresztette tekintetét, oly göggel és lenézéssel, hogy azt hittem, elvesztette az eszét és én is bámultam rá néma meglepetéssel.

Miután tetőtől talpig végigmért, imigy folytatta: «Mit képzél ön, mondja meg nekem, hogy ide tolakodik úri társaságba, mintha köznék tartoznék? Mindjárt kivezettem a pinczékkel.» Eme meglepő kifakadás után sarkon fordult és a klubépület felé tartott. De tudod, hogy én nem vagyok a legszelidebb természetű, és Payne uram iránt, akár bolond, akár nem, valami különös szeretettel sem viseltetem. Ez egyszer hasznát vettem hosszú lábszáraimnak, melyekre annyi tréfás megjegyzést tett «Montie barátom», és feltartottam a távozót. Nem titkolom, hogy egyebet is tettem. Meg-

FONOGRÁF A KOSSUTH LAJOS-UTCZA ELEJÉN.

ÉNEKESEK KOCSIJA.

A BUDAPESTI GYERMEKNAPRÓL.

ragadtam a vállát, erősen tartottam a jó urat, bármennyire berzenkedett. Meg is ráztam egy kicsit, és homályosan emlékszem, hogy a szemüveg leesett a szeméről.

— Szemtelen ficzko, — jegyeztem meg oly hangon, melyet némileg barátságatlannak lehetett tartani, — mit akar maga mondani?

Elkezdett hebegni — vannak emberek, kik mindig így tesznek, ha válságos helyzetbe jutnak, — és e pillanattól kezdve tisztában voltam a felől, hogy nem tud automobilt vezetni.

«Ha . . . hagyjon el, — dadogott mint egy iskolásfiú, — ma . . . maga átkozott *chauffeur*! Majd feladom magát úrnőjének, hadd kergesse el magát. Maga Miss Randolph *chauffeur*-je és merészkedik idejönni, úgy tenni, mintha ennek az úri klubnak tagja volna.

Már le akartam teperni, de elhatároztam, hogy mégsem teszem és oly hirtelen kibocsátottam őt a kezemből, mint a ki forró gesztenyét markolt. Átláthatod, hogy voltaképp előnyben volt velem szemben, mert hisz én Miss Randolph *chauffeur*-je vagyok, nem is tagadhattam. Bizonyos tekintetben az én helyzetem a legkellemetlenebbek közé tartozott, a melyekben még soha életemben nem voltam. Egy pillanatig magam sem tudtam, mitevő legyek. Mint láthatod, nem tartom még elérkezettnek az időt, hogy mindent elmondjak bájos úrnőm-

nek és az ő elhatározásától tegyem függővé sorsomat, a mit annak idején okvetlenül meg fogok tenni. Egyelőre nem maradhattam szegyenben vele szemben, mikor oly tények, melyeket neki meg nem magyarázhattam, látszólag ellenem bizonyítottak. Másrészt a kérkedő Sherlock elől sem volt szabad meghátrálnom; inkább kész lettem volna őt hidegvérrel megfojtani és a golf-pályán elásni a holttestét. Kétségbejítő helyzetemben szerencsére, mintha kedves kis cherub jelenne meg előttem és jó tanácsot súgna a fülembé, mentő eszmém támadt.

«Meri tagadni?» — kérdezte Payne neki-bátorodva.

«Merni merek én sokat, — feleltem, egyenesen szemébe nézve. — De nem szándékom valamit tagadni. Én Miss Randolph *chauffeur*-je vagyok.» (Ő mikép értesült róla, azt semmiképp sem tudtam elképzelni.)

«Hát akkor mondhatom, nem sokáig fog az maradni, — lármázott a ficzko, ki oly bizonyosnak látszott venni, hogy fenyegetését beválthatja, mintha Miss Randolph testvére volna, vagy — ördög vigye, — még bizalmasabb viszonyban állna hozzá. — Ha maga ilyen módon csalja a világot, nem méltó arra, hogy egy úrhölgy szolgálatába álljon. Majd kiadatom az útlevelét.»

«No hiszen épen ön beszélhet csalásról, — válaszoltam. — Talán Miss Randolphnak is el-

mondta, hogy Burford herczeggel milyen ki-rándulást tett múlt nyáron?

Sherlock arca olyan színű lett, mint a vörös czékla. Azt hittem, mindjárt sirva fakad, de e helyett megint elfogta a dadogás.

«Mi... mit a... akar ezzel mondani? — hebegte. — Tu... tudja-e, mit beszél?»

«Oh igen, tudom, — válaszoltam, annál nyugodtabban, minél inkább észrevettem, hogy ő fel van izgatva. — Jobban mérlegelem szavaimat, mint ön tette, mikor azzal dicsekedett, hogy Burford herczeg az ön barátja. Véletlenül együtt voltam vele abban az időben, mikor ön, állítása szerint, automobiljában körülkocsikázta.»

«Maga a herczeggel? — kiáltott fel Sherlock metsző gúnnyal. — Kivel akarja ezt elhíttetni?»

«Miss Randolph el fogja hinni, — válaszoltam. — Burford herczeg múlt nyáron saját automobilját használta. Most már értheti ön, hogyan lehettem én együtt vele. Még egy ember ült a kocsiban, az ön Montie barátja, Lord Lane, a kinek szolgálatában szintén álltam már egyszer. (Reményem, nem veszed rossz néven, hogy rád mint régi gazdámra hivatkoztam, Etonban mint *faq* csakugyan kiszolgáltalak.) Nagyon jól ismerem. Hát Lord Lane nagyon ügyes ember, de automobil vezetéséhez nem

ÚRI KINTORNÁSOK.

merve sokat alkudozni vele. Csak annyit mondtam a ficzkónak:

«Emlékezzék, megegyeztünk, hogy a míg ön eleget tesz alkunk pontjainak, én is úgy teszek, de tovább egy pillanatig sem.»

(Folytatása következik.)

A HÉTRŐL.

Husvét. Ennek a mostani husvétnak az idő aktuális tartalmat is adott. Jézus föltámadásának ünnepe egy más föltámadást is ünnepelhetünk lelkünkben. Föltámadását a modern emberiség legnagyobb jóltevőjének, minden munka, minden haladás, minden fejlődés, minden boldogulás nemtőjének: az olajágas Békének. Már-már úgy látszott, hogy elveszítjük. Reátört a zivataros események ereje és a hosszú megkínóztatásban úgy elgyöngült, hogy már szinte-szinte élet se volt benne. Láttuk hadaknak fenyegető fölvonulását, borús és fekete ég alatt indultak el a hívó szóra tizezer számra erőteljes férfiak, rózsás arcú délceg leventék, fiaink, testvéreink, apa, férj, vőlegény oda, a hol a halál arat, garmadába döntvén a lekaszált életet. Keserves napokban aggódó szívünk kiállotta a megfeszített fájdalmát, míg azután — kiderült az ég és megint reánk mosolygott a feltámadott Béke sugárzó, nyájas arculata. Ez a sugárzás töltse meg

FLÓTÁS A VÁCZI-UTCZÁBAN.

ért. És még egy körülmény kikerülte becses figyelmét. Lord Lane ez idő szerint Davosban tartózkodik. Csak néhány napja, hogy irt nekem onnét; nagyon figyelmes régi szolgálói iránt. Miss Randolph furcsának fogja találni, ha azt hallja öntől, hogy Lord Lane-nel a Rivierán remél találkozhatni, mikor én a lord levelét mutathatom fel, mely azt bizonyítja, hogy hat hét óta Davosban tartózkodik. Lord Lane-hez különben sürgőnyt is intézhetek, bizonyosan válaszolna.

«Maga zsvány! — lihegte Payne, — pénzt akar zsarolni?»

«A világért sem, — válaszoltam. — Alkudjunk meg, de pénz nem kell nekem. Én csak azt akarom, hogy ne veszítsem el állásomat. Ha ön nem áskálódik ellenem, én sem árulom el turpisságát. Ha erre nézve megegyezünk, egy szót sem kell többé mondanunk.»

E párbeszéd alatt farkasszemet néztünk egymással, de most ő monoklivál felfegyverzett tekintetét elfordította. Olyan furcsa kifejezést öltött arca, hogy én is abba az irányba néztem, a hová ő, és megláttam — ép úgy, mint ő, — Miss Randolphot, ki több úrhölgy társaságában a klubépület egyik nagy ablakánál állt.

Egy pillanatig sem habozva, megragadtam Payne karját és a pázsiton át vonszoltam olyképen, hogy engem eltakart testével. A mint a ház sarkán túl voltunk, útnak eresztettem, nem

NÉPTÖMEG A KOSSUTH LAJOS-UTCZÁBAN.